I si Catalunya no hagués estat mai un regne italià?

Autor: Jordi Bilbeny
Data de publicació: 18-11-2010

Noves reflexions d'En Jordi Bilbeny sobre la relació de Catalunya i Itàlia al Renaixement. Com sempre, més preguntes que ens fan girar la nostra ment cap a altres possibilitats molt més versemblants que les de la història oficial.

Fins ara ens han dit que després de la pesta negra els catalans quedem tan reduïts que no podem fer re; que després de la guerra civil, al 1472, encara quedem més minvats. I amb la descoberta d'Amèrica a mans de Castella rebem l'estocada final, perquè tot passa a l'Atlàntic. Però, i si Amèrica no hagués estat una empresa castellana? I si En Colom no hagués estat genovès? Llavors, potser la guerra civil no hauria estat tan desastrosa i, tal vegada, la pesta negra no hauria afectat els llibres. I, a partir d'aquí, cal repensar-ho tot. Si En Colom (Colombo), En Berard (Berardi), En Despuig (Despuche, Bespuche o Vespuche), En Cabot (Caboto), l'Énguera o Anguera (Anghiera o Angleria), tots ells i molts altres més no eren italians, sinó catalans, llavors la influència científico-polítco-marinera s'hauria d'haver donat en sentit invers. Per això mitja Itàlia pertanyia a la Nació Catalana i no mitja Catalunya a la Nació Italiana, que és, per acabar-ho de petar, un invent i una realitat de final del segel XIX! Els papes Benet XIII (que va ser només papa a Avinyó), Calixt III i Alexandre VI són catalans. Adrià d'Utrech era el bisbe de Tortosa quan va ser escollit Papa, i Julià de la Rovere (Juli II) era l'abat comandatari de Montserrat. Alfons IV va ser rei de mitja Itàlia, on va crear la capital del seu imperi: Nàpols. És a partir d'ell que a Itàlia comença a quallar una visió cultural diferent que ha acabat prenent del nom de Renaixement. Molt possiblement també a partir de l'entroncament de la casa reial catalana amb tot un cúmul de ducs i magnats venecians, florentins, milanesos.

Leonardo da Vinci era l'enginyer militar d'En Cèsar Borja. Beatriu d'Este (la muller d'En Ludovico Sforza) era la néta del rei Ferran I de Nàpols, fill natural d'El Magnànim, i la mecenes cultural d'aquest gran geni. Sabíeu que les armes d'En Leonardo són tres pals de gules (vermells) sobre camper d'or, igual-igual que les armes dels reis catalans? Bé, tot està obert, però si no ens ho mirem amb uns ulls nous, conscients del que vam fer i del que han manipulat, mai no hi llucarem re. Però no pot ser tampoc que, igualment com en la llengua, en la cultura, tots els catalans siguin a Itàlia, allà

s'hi generi una revolució cultural incommensurable i nosaltres continuem mirant cap a Castella, on no passava absolutament re! Re de re. Potser que ens comencem a mirar les coses, no pas cap on els espanyols ens han dit que miréssim, sinó cap al lloc real on van passar. Potser així ens adonaríem de com van passar.

Jordi Bilbeny